

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg lørdag den 30.juni 2007.

Fagbevægelsen må støtte sine strejkende medlemmer

I månederne op til sommerferien har vi oplevet en sand strejkebølge.

På det private arbejdsmarked har flere grupper strejket - i de fleste tilfælde for højere løn. Falck-redderne lagde pres på forhandlerne, stemte fagforeningens første forhandlingsresultat ned og strejkede videre. Buschaufførerne i København strejkede mod de usikre og forværede arbejdsforhold, der følger af det permanente udliciteringscirkus, hvor de risikerer ny arbejdsgiver hvert andet år. Og i sommerferiens første uge er de østjyske postarbejdere gået i strejke – også for lønforhøjelser.

Der er ingen tvivl om, at det har været for provokerende at opleve direktørerne og aktionærerne skovle det ene sekscifrede beløb efter det andet ind i lønstigninger, bonusordninger, aftrædelsesgodtgørelser, udbytter og aktieoptioner, samtidig med at både arbejdsgivere, politikere, vismænd og fagforeningstoppen har prædiket løntilbageholdenhed og samfundsøkonomisk ansvarlighed. Strejkerne i de private virksomheder er et signal til fagbevægelsens ledere om, at de godt kunne have stillet større krav og stået fast i forårets overenskomstforhandlinger. Medlemmerne - især i 3F - ønskede bedre resultater og var parat til at slås for det.

I det offentlige har vi set sosu-assistenterne - en gruppe, der traditionelt dukker hovedet og bøjer nakken - sætte gang i en strejkebølge med krav om en lønstigning på to til femtusind kroner mere om måneden og for bedre arbejdsforhold og flere ansatte, så de kan yde de ældre bedre omsorg og service.

Med forårets og sommerens strejker har fabriksarbejdere, hjemmehjælpere, Falck-reddere, postarbejdere og mange flere på deres måde gjort det klart, at den nuværende regering og dens nyliberalistiske politik skaber stadig større ulighed samtidig med at den med sin trinvis omdannelse af de offentlige ydelser og service til supermarkedsvarene nedbryder, hvad der måtte eksistere af velfærd.

Og de strejkende har vist en vilje til at sætte initiativ, aktivitet og solidaritet bag kravet om bedre forhold.

Hvad mere skulle en fagbevægelse kunne ønske sig? En fagbevægelse, som er skabt til at organisere arbejderbefolkningen i kampen for bedre leveforhold. En fagbevægelse, hvis ledere dagligt jamrer over færre medlemmer, manglende opbakning og problemer med at forklare de unge, hvad de skal med fagforeningerne.

”Vi skal vise, at vi har ambitioner om, at forandre samfundet til fordel for medlemmerne,” udtalte LO’s næstformand Tine Aurvig-Huggenberg i denne uge.

Men hvordan har de vist de ambitioner?

- De anbefalede en overenskomst på det private arbejdsmarked, der på ingen måde gjorde op med over ti års stigende profitandel og faldende lønandel.
- De har ladet de strejkende klare sig selv – uden at stille hverken fagforeningsapparat eller strejkekasse til rådighed.
- Formændene for socialrådgiverne, pædagogerne og sygeplejerskerne gik direkte ud og advarede arbejdsgiverne mod at give sosu-assistenterne højere løn - i stedet for at vente, til de havde vundet, og så følge op med egne lønkrav.
- Sosu-assistenternes egen formand, Dennis Kristensen, meddelte, at hans medlemmers lønkrav var urealistiske
- Og Aurvig-Huggenberg tog skyklapperne på og forklarede, at ”det ikke er resultaterne, vi mangler, det er klar og tydelig formidling”.

Mon ikke sosu-assistenterne havde forstået budskabet fra fagtoppen?

Med den linje er det svært at overbevise postarbejdere, plejehjemsassistenter og buschauffører om, at de har brug for fagbevægelsen. Mange af de strejkende har aldrig været fagforeningsaktive, ja mange af dem er slet ikke medlemmer af en fagforening.

Med en klar opbakning kunne fagbevægelsen har vundet mange nye medlemmer og gjort mange medlemmer aktive. I stedet skræmmer de dem væk.

Vi har brug for en fagbevægelse, som ikke nedgør medlemmernes krav, men fortæller, hvilke kampskridt der skal til, for at de bliver realistiske. En fagbevægelse, der støtter medlemmerne, når de slås for bedre forhold. En fagbevægelse, der hjælper med at organisere aktiviteterne, med at forberede dem og med at samle op bagefter.

De sidste måneders begivenheder illustrerer, at den nuværende ledelse i fagbevægelsen ikke er parat til at tage de nødvendige initiativer – men tværtimod ofte direkte modarbejder medlemmerne.

Men disse ledere er faktisk valgt af medlemmerne, og de er ikke mindst betalt af medlemmernes kontingenter til at varetage medlemmernes interesser.

Derfor må enhver strejke mod arbejdsgiverne følges op af kravet til fagforening og forbund om at:

- stille lokaler og faciliteter til rådighed
- udbrede kendskabet til strejken til andre faggrupper og andre byer
- opfordre til støtte-aktioner
- åbne de bugnende strejkekasser, så de strejkende ikke mister mere end højst nødvendigt, når de nedlægger arbejdet

Nogle steder, især lokalt, har fagforeningerne støttet de kæmpende medlemmer, men det er ikke det generelle billede. Derfor fortsætter kampen, når strejken er slut, i en ny kamp: kampen for at stille de faglige ledere, som svigtede, til ansvar. De faglige ledere skal afkræves løfter om en anden praksis næste gang, eller også må de sættes fra bestillingen.

Strejkeledere og andre, der støtter en aktiv fagforeningslinje, må stille op som modkandidater. Medlemmerne må kort sagt vinde deres egen bevægelse tilbage.

Kun med den slags initiativer kan vi undgå, at tusindvis af arbejdere mister troen på fagbevægelsen og forlader den. Kun med den slags initiativer kan vi begynde arbejdet med at skabe en fagbevægelse, der kan bruges til noget ved den næste strejke. Alternativet er en skrantende og død fagbevægelse.

For en kæmpende og demokratisk fagbevægelse.

God sommerferie. Næste ugekommentar udkommer fredag den 10. august

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk